

УДК 342.924

О.О. БОРБУНЮК, Національний університет «Юридична академія України ім. Ярослава Мудрого»

РЕГУЛЯТОРНІ АКТИ ЯК РІЗНОВИД НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ АКТИВ

Ключові слова: нормативно-правовий акт, регуляторний акт, ознаки регуляторних актів, процедура прийняття регуляторних актів

В умовах розмаїття форм власності та господарювання, запровадження засад ринкової економіки держава здійснює управлінський вплив на діяльність юридичних та фізичних осіб, зокрема, й шляхом прийняття регуляторних актів.

Проблемам прийняття регуляторних актів були присвячені праці таких вчених, як В.Б. Авер'янов, Н.І. Глазунова, О.В. Літвінов, О.Х. Юлдашев, В.Я. Малиновський та ін. Утім, особливості природи регуляторного акту як різновиду нормативно-правових актів, який все активніше впливає на вітчизняну правову систему, перспективи розвитку цього феномену ще не стали предметом наукових розвідок. Між тим, в умовах становлення демократичного суспільства та переходу до ринкової економіки питання підвищення якості та ефективності рішень, що приймаються і реалізуються, набувають особливого значення.

Управлінське рішення розглядається вченими як процес вироблення та реалізації національного варіанта проблеми чи завдання, як фіксований правовий акт (нормативний чи індивідуальний), як один із важливих засобів формування соціальних інтересів та їх реалізації. Проблема прийняття управлінських рішень стає сьогодні однією з основних з огляду на удосконалення систем управління, оскільки визначальним фактором є все ж таки якість рішень [1, с.35]. Складником цієї проблеми є прийняття регуляторних актів як однієї із форм управлінських рішень, що все активніше впроваджується у вітчизняне правове поле.

Дослідження їх ознак та правової природи обумовило мету цієї статті та її актуальність.

Аналіз положень чинного законодавства¹ свідчить, що регуляторний вплив держави здійснюється на відносини, які виникають у сферах організації та здійснення державного контролю (нагляду); встановлення, застосування та виконання обов'язкових вимог до продукції та послуг, пов'язаних з ними виробництвом, будівництвом, експлуатацією, зберіганням, перевезенням, реалізацією продукції та її знищенням; оцінки відповідності; безпеки процесів виробництва тощо. Метою такого регуляторного впливу є, перш за все, впорядкування адміністративних процедур та усунення адміністративних бар'єрів в усіх сферах людської життєдіяльності. На розв'язання цих питань спрямовано запровадження нових підходів регулювання суспільних відносин, яке здійснюється шляхом визначення мінімальних обмежень, необхідних для забезпечення захисту держави і суспільства [2, с.119], у т.ч. й шляхом прийняття регуляторних актів. Не можна не погодитись з думкою С.С. Алексеева, що в правотворчості: «находят концентрированное, «конечное» выражение два главных составных процесса правообразования – объективно обусловленные требования социальной жизни, с одной стороны, и активная творческая деятельность компетентных органов по выработке и включению тех или иных норм в действующую правовую систему» [3, с.309].

Вихідним у визначенні поняття регуляторного акту є з'ясування змісту державної регуляторної діяльності, яка відповідно до ч.5 ст.1 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» [4] (далі – Закон): а) спрямована на

¹ Наприклад: Закони України «Про державне регулювання виробництва і обігу спирту етилового, коньячного і плодового, алкогольних напоїв та тютюнових виробів», Закон «Про ліцензування певних видів господарської діяльності», Закон «Про основні засади державного нагляду (контролю) у господарській діяльності» та ін.

підготовку, прийняття, відстеження результативності та перегляд регуляторних актів, б) здійснюється регуляторними органами, фізичними та юридичними особами, їх об'єднаннями, територіальними громадами в межах, у порядку та у спосіб, що встановлені Конституцією України, Законом та іншими нормативно-правовими актами (далі – НПА). Якщо розглядати рішення в державному управлінні (у тому числі й регуляторні акти) як результат діяльності його суб'єктів [5, с.75], можна зробити висновок, що регуляторні акти є результатом діяльності уповноважених суб'єктів, а саме: органів законодавчої, виконавчої влади, Президента України, Національного банку України, органів місцевого самоврядування та ін. (ч.4 ст.1 Закону).

Термін «регуляторний акт» в Україні отримав закріплення на законодавчому рівні в 2004 році у зв'язку з прийняттям Закону. Під регуляторним актом Закон, зокрема, розуміє нормативно-правовий акт, який або окремі положення якого спрямовані на правове регулювання адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання (ст.1 Закону). Звідси випливає, що регуляторний акт має особливу природу та приймається уповноваженим регуляторним органом для правового регулювання адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання. Саме адміністративні регуляторні акти, видані органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування складають предмет нашого дослідження.

Зазначимо, що наведене легальне визначення регуляторного акта не є бездоганним, оскільки воно сформоване через посилання на такий феномен, як НПА, що не розкриває суті досліджуваного нами явища. Вважаємо, що за відсутності на законодавчому рівні визначення нормативно-правового акта, положення ч.1 ст.1 Закону є передчасними та з огляду на вимоги законодавчої техніки, мають бути побудовані через визначення поняття НПА. Ст.1 проекту Закону «Про нормативно-правові ак-

ти» № 7409 від 01.12.2010 р. [6] визначає НПА як офіційний документ, прийнятий (виданий) уповноваженим на це суб'єктом у визначених законом формі та порядку, що містить норми права. Конституційний Суд України в пункті 4 рішення від 16.04.2009 р. № 7-рп/2009 у справі за конституційним поданням Харківської міської ради дійшов висновку, що органи місцевого самоврядування, вирішуючи питання місцевого значення, представляючи спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ та міст, приймають нормативні та ненормативні акти, зазначивши при цьому, що до нормативних належать акти, які встановлюють, змінюють чи припиняють норми права, мають локальний характер, розраховані на широке коло осіб та застосовуються неодноразово, а ненормативні акти передбачають конкретні приписи, звернені до окремого суб'єкта чи юридичної особи, застосовуються одноразово і після реалізації вичерпують свою дію. Зазначена позиція Конституційного Суду України узгоджується із правовими позиціями, викладеними у рішеннях від 27.12.2001 р. № 20-рп/2001 у справі про укази Президії Верховної Ради України щодо Компартії України (абзац перший пункту 6 мотивувальної частини), від 23.06.1997 р. № 2-зп у справі про акти органів Верховної Ради України (абзац четвертий пункту 1 мотивувальної частини).

В літературі існує два основних підходи до визначення НПА: а) як офіційного документу, та б) як дії суб'єктів управління. В основу таких підходів покладені положення про те, що всі акти державного управління є результатом волевиявлення відповідних органів і посадових осіб, тобто дій суб'єктів управління, які здебільшого набувають письмової форми [7, с.491]. Майже аналогічне визначення НПА пропонується вченими: як офіційний письмовий документ компетентного державного органу, в якому закріплюються правила поведінки загального характеру, що забезпечується державним примусом [8, с.120].

З'ясування ознак регуляторного акта потребує окреслення його правової природи. По-

ложення ч.2 ст.1 Закону свідчать, що регуляторний акт є різновидом нормативно-правового акта, тож регуляторний акт має як загальні ознаки нормативно-правового акта [9, с.455], так і спеціальні, що саме вирізняють його з-поміж інших нормативно-правових актів. До загальних ознак регуляторного акта відносяться наступні: 1) приймається чи санкціонується уповноваженими органами держави; 2) завжди містить нові норми права або змінює (скасовує) діючі, чітко формулює зміст юридичних прав та обов'язків; 3) відповідає Конституції України, міжнародним договорам держави, не суперечить актам вищої юридичної сили; 4) приймається у формах, встановлених Конституцією та законами; 5) складається з додержанням правил нормотворчої техніки – має форму письмового акта-документа і суворо визначені реквізити; 6) приймається з додержанням визначеної процедури; 7) доводиться до відома осіб у встановленому законом порядку; 8) підлягає обов'язковій державній реєстрації та обліку [10, с.297].

Закон передбачає, що адміністративним регуляторним актом може бути будь-який нормативно-правовий акт, що приймається регуляторними органами (за винятком прийняття актів, зазначених в ч.2 ст.3 Закону – постанови ВРУ, акти ЦВК, Рахункової палати, акти, що містять державну таємницю та ін.), з додержанням процедури, передбаченої Законом. Втім, особливістю регуляторних актів є те, що вони, на відміну від інших НПА, приймаються виключно на виконання та на підставі вимог Законів України: обов'язок прийняття регуляторних актів покладається на певний регуляторний орган з метою створення механізмів реалізації положень конкретних законів та забезпечення діяльності такого регуляторного органу.

Регуляторні акти органів виконавчої влади приймаються в формах, що встановлені Конституцією, Законами та іншими нормативно-правовими актами. Такими формами є постанови, рішення, розпорядження (наприклад, розпорядження голови Тернопільської облде-

ржадміністрації від 28.09.2011 р. № 770 «Про забезпечення в області єдиного підходу до формування тарифів на житлово-комунальні послуги» [11] та ін.). Регуляторні акти можуть прийматися колегіально або одноособово, стосуватися різних сфер суспільного життя, та діяти як на загальнодержавному, так і на місцевому рівні: їх дія може поширюватися лише на певні управлінські об'єкти у межах відповідних адміністративно-територіальних одиниць.

Прийняття відповідних законів регуляторного характеру спонукає регуляторні органи заздалегідь планувати свою діяльність із підготовки та оприлюднення проектів регуляторних актів. Така діяльність має багаторівневий характер та складається з наступних стадій: 1) розробки планів діяльності з підготовки проектів регуляторних актів; 2) підготовки проекту регуляторного акта; 3) аналізу його регуляторного впливу; 4) оприлюднення проекту разом з аналізом регуляторного впливу; 5) опрацювання проекту із зацікавленими суб'єктами та аналізу внесених пропозицій (отримання зауважень і пропозицій, проведення громадських слухань, круглих столів тощо); 6) прийняття регуляторного акта; 7) офіційне оприлюднення регуляторного акта; 8) відстеження результативності регуляторного акта (базового, повторного, періодичного); 10) підготовки та оприлюднення звіту про відстеження результативності регуляторного акта. Така багаторівнева та складна процедура регуляторної нормотворчої діяльності обумовлена тим, що будь-яке управлінське рішення, у тому числі й у досліджуваній нами сфері, завершує нормотворчу діяльність, а процес його прийняття є ключовим у теорії управління [12, с.219], від його успішного проведення залежить життєздатність НПА. У свою чергу такий підхід до регуляторної нормотворчості дозволяє максимально враховувати інтереси всіх заінтересованих суб'єктів такої діяльності, дослідити управлінський вплив регуляторних актів на об'єкти та суб'єктів регуляторної діяльності, зокрема при прийнятті конкретного регуляторного

акта. Таким чином, управлінські рішення, відображаючи публічні потреби та інтереси, у свою чергу, сприяють їх реалізації шляхом спрямування поведінки людей у сфері управлінських відносин, змінюючи тією чи іншою мірою їх вартісну орієнтацію [7, с.285].

Деякі вчені [13, с.90] пропонують визначити регуляторні акти як «державно-політичні рішення», й включають до них Конституцію України, національні закони, міжнародні конвенції, нормативно-правові та індивідуальні акти. З приводу таких поглядів зазначимо наступне. Дійсно, якщо розглядати державне управління у широкому розумінні як політичну функцію, що реалізується через владно-організуючу діяльність, яка узгоджує спільну працю і побут людей з метою досягнення поставлених загальносуспільних цілей та завдань [7, с.492], то всі закони та інші нормативно-правові акти за своєю суттю є політичними рішеннями. Втім, такий широкий підхід до визначення суті НПА, у т.ч. й регуляторних, навряд чи є плідним. До того ж Конституція України, міжнародні конвенції та Закони не можуть бути віднесені до регуляторних актів, оскільки їх прийняття не співпадає з особливою процедурою розробки регуляторних актів. Що стосується індивідуальних актів, то вони не мають властивостей регуляторних з огляду на те, що їх положення не створюють нових норм права, не змінюють (скасовують) вже існуючі норми та не можуть бути застосовані неодноразово. Інші вчені вважають, що норми, які приймаються всіма органами публічної влади, можуть бути об'єднані в якості кратологічних норм (кратонорм) [14, с.39], як такі, що мають владний характер. Запропонований підхід не знайшов відгуку в наукових колах, втім, вважаємо, що така характеристика НПА є цілком прийнятною, проте має однобокий характер.

Відповідно до ст.7 Закону, регуляторні органи мають затверджувати плани своєї діяльності з підготовки проектів регуляторних актів на наступний календарний рік не пізніше 15 грудня поточного року, якщо інше не

встановлено законом. Тим самим забезпечується принцип передбачуваності регуляторної діяльності. Затверджені плани, а також зміни до них оприлюднюються у спосіб, передбачений п.1 ст.13 Закону, а саме: шляхом опублікування в друкованих засобах масової інформації регуляторного органу, а у разі їх відсутності – у друкованих засобах масової інформації, визначених цим регуляторним органом, та/або шляхом розміщення плану та змін до нього на офіційній сторінці відповідного регуляторного органу в мережі Інтернет. Таке положення Закону дає змогу оприлюднити план діяльності в мало відомому засобі масової інформації, або взагалі на офіційній сторінці окремого регуляторного органу, що не тільки ускладнює виконання принципів передбачуваності, й прозорості, а також врахування громадської думки й взагалі ставить під сумнів можливість його виконання. Втім, ознайомлення з інформацією Державної служби України з питань регуляторної політики та розвитку підприємництва (далі – Держпідприємство) щодо виконання органами виконавчої влади планування підготовки регуляторних актів свідчить, що у 2012 році суттєво збільшилась кількість проектів регуляторних актів, при розробленні яких центральними органами виконавчої влади було порушено принцип передбачуваності державної регуляторної політики – майже до 65 % [15]. Вважаємо, що з метою відстеження процесу прийняття регуляторних актів доцільно розміщувати інформацію про всі етапи розробки та прийняття всіх регуляторних актів незалежно від регуляторного органу, що їх прийняв, на окремому, єдиному для всіх органів сайті – аналогу сайту <http://zakon2.rada.gov.ua> [16], де має зосереджуватись інформація про всі регуляторні акти України, незалежно від суб'єкта їх прийняття. Такий сайт має бути єдиним джерелом їх оприлюднення, із відображенням всіх етапів та стадій нормотворчої діяльності. Адже у теперішній час кожен регуляторний орган та розробник має свою сторінку із висвітленням такої діяльності, чим ускладнює контроль з боку Держпідприємни-

цтва та громадськості за додержанням такими органами вимог Закону в цій царині.

Стаття 25 Закону вимагає попереднього оприлюднення проектів регуляторних актів. Виходячи із положень ст.15 Закону України «Про доступ до публічної інформації», проекти таких актів мають оприлюднюватися уповноваженими органами не пізніше як за 20 робочих днів до дати їх розгляду з метою прийняття. Втім, окремі вчені доволі скептично оцінюють можливість застосування положень зазначених законів. Так, О.В. Літвінов та О.М. Андреев вказують, що способи оприлюднення документів, підготовлених у процесі здійснення регуляторної діяльності, зазначені у ст.13 Закону, не гарантують дотримання прав суб'єктів регуляторної діяльності у повному обсязі, зокрема через не своєчасність оприлюднення проектів регуляторних актів. Існує проблема публікації повідомлення на сторінці розробника регуляторного акту, адже в деяких випадках розробник і регуляторний орган не співпадають. Тому вчені пропонують сконцентрувати інформацію про регуляторну діяльність виключно на офіційному сайті регуляторного органу [17, с.76]. Адже в п.2 ст.13 Закону зазначено, що про оприлюднення проекту регуляторного акта з метою одержання зауважень і пропозицій, проект регуляторного акта оприлюднюється шляхом опублікування в друкованих засобах масової інформації розробника цього проекту, а у разі їх відсутності – у друкованих засобах масової інформації, визначених розробником проекту, та/або шляхом розміщення на офіційній сторінці розробника проекту регуляторного акта в мережі Інтернет. Отже, на нашу думку, сконцентрування інформації про регуляторну діяльність виключно на офіційному сайті регуляторного органу є цілком дієвим та необхідним засобом досягнення цілей державної регуляторної політики.

Наступною особливістю регуляторного акту є суворо визначена законом процедура погодження проектів регуляторних актів, які розробляються органами виконавчої влади:

такі проекти підлягають погодженню з Держпідприємництвом. Так, відповідно до ч.2 ст.21 для виконання зазначеної процедури до Держпідприємництва разом з проектом регуляторного акта подаються аналіз регуляторного впливу цього проекту та копія повідомлення про оприлюднення проекту з метою одержання зауважень і пропозицій. Тривалість погодження проекту регуляторного акта не може перевищувати одного місяця з дня його одержання. У разі незгоди з рішенням про відмову в погодженні проекту регуляторного акта², розробник цього проекту може звернутися до Держпідприємництва з ініціативою щодо утворення погоджувальної групи для проведення консультацій з метою усунення суперечностей (ч.7 ст.21 Закону). Відповідно до ч.1 п.1 Положення про Державну службу України з питань регуляторної політики та розвитку підприємництва (далі – Положення) [18], Держпідприємництво як складник системи органів виконавчої влади, є спеціально уповноваженим органом виконавчої влади з питань реалізації державної регуляторної політики. На нього також покладається забезпечення реалізації державної політики у сфері розвитку підприємництва, нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності. Цікавим є той факт, що в останніх редакціях Закону [19] виключено статті 22, 23, які містили положення щодо діяльності апеляційних регуляторних комісій та урядового комітету, до яких оскаржувалась відмова в погодженні регуляторного акту. Одночасно, Положення про апеляційну регуляторну комісію, що затверджене постановою Кабінету Міністрів України «Про затвердження положення про апеляційну регуляторну комісію» від 03.03.2004 р. № 226 не втратило чинності.

Особливістю, притаманною регуляторному акту, є обов'язкове здійснення його експертного дослідження (ст.30 Закону). Предметом

² Реалізуючи надані повноваження Держпідприємництвом протягом 2012 р. було відмовлено у погодженні кожного п'ятого поданого на погодження проекту регуляторного акта.

такого дослідження є відповідність регуляторного акту вимогам Закону, принципам державної регуляторної політики та забезпечення їх здійснення, наявність аналізу регуляторного впливу тощо. Така експертиза, виходячи з її змісту, є різновидом правової експертизи, і у разі порушень вимог Закону Держпідприємництво зобов'язане вимагати їх усунення, про що публікує відповідне повідомлення й зупиняє дію такого акту або його окремого положення³.

Підсумовуючи наведене, зазначимо, що регуляторний акт є різновидом НПА, прийнятим відповідно до Закону, спрямованим на регулювання відносин, які виникають між регуляторними органами (або іншими органами державної влади) та суб'єктами господарювання. Спеціальними ознаками регуляторного акта є такі: 1) приймається уповноваженим регуляторним органом; 2) регулює управлінські відносини між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання. Предметом його регулювання відповідно до ст.1 Закону є адміністративні відносини між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, спрямовані на забезпечення реалізації державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності; 3) приймається із дотриманням особливих процедур підготовки, прийняття,

³ Моніторинг дотримання принципів, закріплених у Законі, здійснюваний Держпідприємництвом впродовж 2012 р., свідчить, що кількість виявлених фактів недотримання центральними органами виконавчої влади принципів державної регуляторної політики при підготовці проектів регуляторних актів зросла до 18 %, а на регіональному рівні цей показник досяг більше 41 %. Через зазначені недоліки Держпідприємництвом було відмовлено у погодженні майже кожного другого розробленого місцевими органами виконавчої влади проекту регуляторного акта. Не можна не погодитись з думкою О.В. Літвінова про те, що однією з багатьох причин, які обумовлюють сучасний стан реалізації державної регуляторної політики на регіональному рівні, є брак фахівців, досвіду, достовірної інформації, аналітичних установ, недостатність фінансування та наявність великої кількості «інституційних пасток» [20, с.167].

відстеження його результативності та перегляду.

ЛІТЕРАТУРА

1. Литвак Б. Г. Управленческие решения / Б. Г. Литвак. – М. : Ассоциация авторов и издателей «Гандем», Изд-во ЭКМОС, 1998. – 248 с.
2. Административные процедуры и контроль в свете европейского опыта / под ред. Т. Я. Хабриевой и Ж. Марку. – М. : Статут, 2011. – 320 с.
3. Алексеев С. С. Общая теория права: в 2-х т. Т. 1. – М. : Юрид. лит., 1981. – 360 с.
4. Закон України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» : від 11.09.2003 р., № 1160-IV // Голос України. – 14.10.2003. – № 193.
5. Райт Г. Державне управління / Г. Райт ; пер. з англ. В. Івашка, О. Коваленка, С. Соколик. – К. : Основи, 1994. – 191 с.
6. Проект закону України «Про нормативно-правові акти» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=7409&skl=7.
7. Малиновський В. Я. Державне управління : навч. посіб. / В. Я. Малиновський. – 3-тє вид., переробл. та доповн. – К. : Атіка, 2009. – 608 с.
8. Адміністративне право України. Академічний курс : підруч. : у 2 т. Т. 1. Загальна частина / ред. кол.: В. Б. Авер'янов (голова). – К. : Юрид. думка, 2004. – 584 с.
9. Скакун О. Ф. Теорія держави і права (Енциклопедичний курс) : підручник / Скакун О. Ф. – Х. : Еспада, 2006. – 455 с.
10. Загальна теорія держави і права : підручник для студентів юридичних спеціальностей вищих навчальних закладів / М. В. Цвік, В. Д. Ткаченко, Л. Л. Богачова та ін. ; за ред. М. В. Цвік, В. Д. Ткаченко, О. В. Петришина. – Х. : Право, 2002. – 432 с.
11. Розпорядження [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.oda.te.gov.ua/data/upload/publication/main/ua/3442/r770z.doc>.
12. Мескон М. Х. Основы менеджмента / М. Х. Мескон, М. Альберт, Ф. Хедоури ; пер. с англ. – М. : Дело, 1999. – 800 с.

13. Юлдашев О. Х. Проблемы совершенства государственной регуляторной политики в Украине : монография. – К. : МАУП, 2005. – 336 с.

14. Югов А. А. Понятие и система основных функций публичной власти / А. А. Югов // Российский юридический журнал. – 2007. – № 5. – С. 37–41.

15. Государственная служба Украины с вопросов регуляторной политики та розвитку підприємництва [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.dkrp.gov.ua/print/1358.

16. Верховна рада України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>.

17. Літвінов О. В. Недоліки законодавчого забезпечення державної регуляторної політики / О. В. Літвінов, О. М. Андреев // Актуальні проблеми державного управління. – 2008. – Вип. 3 (33). – С. 67–79.

18. Указ президента України «Деякі питання діяльності Державної служби України з питань регуляторної політики та розвитку підприємництва» : від 30.03.2012 р., № 237/2012 // Офіційний вісник Президента України. – 2012. – № 12. – Ст. 314.

19. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо діяльності Міністерства фінансів України, Міністерства економічного розвитку і торгівлі України, інших центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовується та координується через відповідних міністрів» : від 16.10.2012 р., № 5463–VI // Голос України. – 01.12.2012. – № 229.

20. Літвінов О. В. Експертно-аналітичний супровід регуляторної діяльності місцевих органів виконавчої влади / О. В. Літвінов // Актуальні проблеми державного управління. – 2008. – Вип. 1 (31). – С. 163–170.

Борбунюк О. О. Регуляторні акти як різновид нормативно-правових актів / О. О. Борбунюк // Форум права. – 2013. – № 3. – С. 46–52 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2013_3_10.pdf

Висвітлено правову природу регуляторного акту як різновиду нормативно-правових актів. Проаналізовано особливості процедури прийняття регуляторного акту. Розглянуто процедури планування та погодження регуляторних актів. Акцентовано увагу на спеціальних ознаках регуляторного акту. Запропоновано поняття регуляторного акту.

***

Борбунюк А.А. Регуляторные акты как разновидность нормативно-правовых актов

Освещена правовая природа регуляторного акта как разновидности нормативно-правовых актов. Проанализированы особенности процедуры принятия регуляторного акта. Рассмотрены процедуры планирования и согласования регуляторных актов. Акцентируется внимание на специальных признаках регуляторного акта. Предложено понятие регуляторного акта.

***

Borbuniuk O.O. Regulatory Acts as a Kind of Legal Acts

With the Legal Nature of the Regulatory Act as a Form of Normative Legal Acts are Deals. The features of the enacting of the regulatory act are analyzed. The features of adoption procedure for the regulatory act are discovered. The procedures of planning and coordination of regulatory act was explained. The concept of the regulatory act is offered.